

[Orla Møller.]

er en gylden regel i færdsel og lovgivning: er man i tvivl, holder man tilbage. Det gjorde ministeren altså ikke.

Vi har fået dette forslag, og så må det være rimeligt at spørge: hvad har det til hensigt? Kan det løse eller ændre problemerne omkring rådighedsbeløbet, både når det gælder rammerne for rådighedsbeløbets anvendelse, og når det gælder beløbsrammen for rådighedsbeløbet?

Hvad rammerne angår, bestemmer forslaget intet, der adskiller sig fra tidligere, selv om det siges, at det skal imødekomme menighedsrådenes ønske om en friere dispositionsret. Rammerne skal stadig væk fastsættes administrativt, og bemærkningerne lover, at praksis bliver som nu. Hvad er der så blevet af den friere dispositionsret? Jeg har bemærket, at der antydes en udvidelse med ordene om, at praksis „indtil videre“ vil være „stort set i overensstemmelse med de hidtil fulgte principper“. Har ministeren bestemte tanker bag dette udtryk, og er det her, man skal finde et udtryk for et løfte til menighedsrådene?

Det nytter ikke blot at henvise til en smidiggørelse af ordningen af administrationen, for noget sådant sker konstant i takt med udviklingen. Hvis det var en smidiggørelse alene, ministeren ønskede, så har han i sin hule hånd at udsende et cirkulære herom.

Hvad princippet for anvendelsen af rådighedsbeløbet angår, bliver jeg derfor nødt til at være kritisk; udtrykt i min venligste form må jeg betegne forslaget på dette punkt som overflødig.

Denne fornemmelse bestyrkes ved at se nærmere på det andet problem i forbindelse med rådighedsbeløbet: hvor meget må menighedsrådene have lov til at anvende? Her er der tilsyneladende noget at glæde sig over for menighedsrådene. Beløbsrammen fjernes af loven, men det forsikres i bemærkningerne, at man administrativt vil følge samme linje som nu. Det sidste må være en kold douche for de menighedsrådsmedlemmer, der ved at læse lovforslaget havde fået forventninger om større beløb. Må jeg gøre opmærksom på, at ministeren havde mulighed for efter den tidligere formulering af loven at give tilladelse til at ligne ud over maksimumsbeløbet. Hvis jeg var menig-

hedsrådsmedlem, ville jeg afgjort foretrække den tidligere formulering af loven.

Lad mig til afslutning sige, at man jo kunne konkludere: der sker vist intet særlig alarmerende med dette lovforslag, bemærkningerne holder det ved jorden. Men man plejer jo ikke at fremsætte lovforslag, uden at der er en mening med dem, og derfor spørger man: er den egentlige grund, at myndigheden, hvad beløbsfastsættelsen angår, overflyttes fra tinget til ministeren? Med tanke på, at der nok igen om føje år vil være en socialdemokrat på kirkeministerposten, virker dette måske ikke afskrækkende, men hvad ville de nuværende regeringspartier have sagt til en sådan anmodning fra en socialdemokratisk minister? Kort og godt: denne sag må bestemmes af tinget. Jeg tror, at både nær- og fraværende medlemmer af tinget ikke vil være i tvivl om, at dette vil være svaret, og jeg er enig i det synspunkt.

Mit parti nærer, som det fremgår af disse bemærkninger, ikke alt for udpræget sympati for dette lovforslag, men vi har ikke til hensigt at lægge op til hverken ministerstorm eller kirkekamp og vil derfor i et udvalgsarbejde sigte på at give forslaget en ændret og bedre skikkelse, om dette er gørligt.

Vestergaard Poulsen: Sidst folketinget behandlede spørgsmålet om menighedsrådenes rådighedsbeløb, blev disse fastlagt til henholdsvis 3.000 kr. og 10.000 kr., alt efter sognenes størrelse. Dette var et fremskridt i forhold til før, og jeg forstår nærværende lovforslag således, at det ikke er ministerens tanke foreløbig at ændre de gældende rammebeløb, men at det overlades til ministeren under hensyntagen til de til enhver tid fastlagte grænser for rådighedsbeløbets anvendelse, prisudviklingen og det konstaterede behov at fastsætte rammebeløbene.

Personlig havde jeg gerne set, at ministeren havde overladt det til de ansvarlige menighedsråd at fastsætte, hvor meget der i hvert enkelt sogn måtte findes at være behov for til det kirkelige arbejde. Det er min opfattelse, at mere frihed og større ansvar også ville give større interesse for folkekirkens arbejde, og når den kirkelige ligning alligevel skal godkendes af provstiudvalg eller stiftsøvrighed, som ifølge lovforslagets